

Iz Zdenkinega pisma do profesorja Nemca.

. . . Zdravniki še nič ne vedo; vedejo se tako čudno dvoumno, da me je kar groza. Ste-li molili, maševali zanj? Molite, mašujte — prosim!

Zdravniki pravijo, da je hud legar; Hinko sam pravi, da mu je nekoliko odleglo, toda menda samo zato pravi, da me tolaži . . .

* * *

Zdenka profesorju Nemcu.

Umrli! Razumete-li ves pomen — ves obup te besede! Umrli! Legar mu ni prizanesel. O sreča, moja tiha sreča, tudi ti si bila le fata morgana! . . .

V tovarni.

V tovarni delopust zvoní . . .
Namazati je suhe stroje —
Med tem naj delavec skrbi,
Kot more, za kosilce svoje . . .

Sočivja lonček sinka sta
Prinesla ravno za očeta,
A tu s tovarnarjem gospa
Iz sence na obed prišeta . . .

»Poglej rdeča lica ta —
Poglej no krepka ta otroka.«
»Saj treba mladega blaga —
Očetu peša zdaj že roka . . .«

Ivan N. Resman.

Svidenje.

Bona sera! Bona sera!
Ah, kako slučajno!
Tu kot lani vidim letos
Vas in isto sliko bajno.

Spet ta vrt, ta godba,
Iste lahke, fine toalete,
Pa, ah, prosim izvolite
Z mano v vrste tja neštete.

A kako, oj signorina,
Vi, ah, vi in pa zadrega!
Ah, aha, kaj ne tam oni,
Ki baš po monoklju sega . . .

Bravo, bravo, on bankir je,
Prilike so le nektere —,
A pardon, zdravstvujte —
»Una birra cameriere!«

Aleksandrov.

